Выходить у Львовѣ що дня (кромѣ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація вôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францішканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франковані.

Рекламаціи неопечатанѣ вôльнѣ вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои".

Предплата у Львовѣ въ Администрація „Ґазеты Львôвскои" и въ ц. к. Староствахъ на провинціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поединоке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поединоке число 3 кр.

Ч. 67. | Нинѣ: гр. Н. 5 посту Нікона им. рим. 5. чорна Исидора | Завтра: | Недѣля 22 марта (3 цвѣтня) 1892. | Всходъ сонця 5 г. 35 м.; заходъ 6 г. 32 м. Баром. 763 терм. + 8·6° + 2·0°. | Рôкъ II.

Соймъ краєвый.

17. Засѣданє Сойму зъ дня 20 марта (1 цвѣтня) 1892 р.

Важнѣйшій зъ петицій наспѣли: Выдѣлъ повѣт. въ Бродахъ о ухваленє закона противъ покутныхъ писарôвъ;—кôльканацять громадъ о запомогу для голодуючихъ; — гр. кат. парохіяне и мѣщане въ Залѣщикахъ о выєднанє у правительства вôдписаня решты несплаченои позички на будову церкви; — Товариство „Народ. Рада" въ Турцѣ о заведенє безпосередного тайного голосованя при выборахъ до Сойму и Рады державнои; то саме Товариство о вызначенє вôдповѣдной поры на вправы войсковй для резервістôвъ и о порѣшенє будовы зелѣзницѣ зъ Устрикъ долѣшныхъ черезъ Лôмну до Турки, а бодай дороги правительственнои; то саме Товариство въ справѣ закладаня въ громадахъ сѣльскихъ крамниць и спôлокъ промысловыхъ и торговельныхъ.—кôльканацять петицій учителѣвъ шкôлъ народныхъ о запомоги и додатки на дорожню; — громада мѣста Жовкви о закупно замку жовкôвского на власнôсть краю. Загаломъ наспѣло доси 1600 петицій.

Членъ Выдѣлу дръ Савчакъ пôдпиравъ петицію громады Нова весь, пов. новосанчѣвского, щобы взяти ихъ въ охорону передъ шкодами, якй роблять дики въ ихъ засѣвахъ. Просивъ, щобы комісія петиційна полагодила сю петицію ще сеи сесіѣ, а до правительства звертавъ ся рôвножъ зъ просьбою, щобы взяло въ опѣку нашихъ селянъ передъ шкодами, якй наносять дикй звѣры.

Справозданє Выдѣлу краєвого въ справѣ призволеня репрезентаціи повѣтовôй у Вѣличцѣ на затягненє позички въ сумѣ 80.000 зр., вôдослано до комісіѣ адміністраційнои. — Справозданє Выдѣлу краєвого зъ петиціѣ громады Береги гор. и выдѣлу повѣтового въ Лѣску о принятє на фондъ краєвый коштôвъ удержаня въ Будапештѣ Іосифины и Михайла Лужаньскихъ, вôдослано до комісіѣ буджетовои. — До комісіѣ правничои вôдослано два справозданя Выдѣлу краєвого: що до реформы судового поступованя въ справахъ неспôрныхъ и що до пôдготовляючихъ чинностей въ справѣ уряджения кольоній рôльничихъ и поправляючихъ.

Пос. Скалковскій мотивувавъ свое внесенє въ справѣ увôльненя маєтностей табулярныхъ вôдъ оплатъ на фондъ пропінаційный, вôдъ закладаня новыхъ горалень, броварôвъ и медосытень. Бесѣдникъ доказувавъ, що накладанє оплатъ по 2000 зр. вôдъ новыхъ горалень або броварôвъ, єсть неоправданє и тамує розвôй рôльництва. Внесенє его вôдослано до комісіѣ адміністраційнои.

Пос. Ем. Торосевич мотивувавъ свое внесенє въ справѣ запомоги для ОО. Василіянъ въ сумѣ 2000 зр. и жадавъ, щобы се внесенє вôдослано до комісіѣ шкôльнои. — Пос. кн. Чарторыйскій спротививъ ся тому, доказуючи, що внесенє се обтяжає значно буджетъ, и длятого повинно бы бути вôдосланє до комісіѣ буджетовои — Пос. Сѣчиньскій заявивъ въ имени послôвъ рускихъ зъ меншои посѣлости, що будуть голосувати противъ вôдосланя сего внесеня до якои небудь комісіѣ. — Пос. Торосевичь змѣнивъ свое предложенє и вносивъ вôдтакъ вôдослати его внесенє до комісіѣ буджетовои. — При голосованю голосували противъ вôдосланя: рускі послы и скрайна лѣвиця — центрумъ же и правиця голосувала за — и внесенє вôдослано до комісіѣ буджетовои.

Опôсля наступило справозданє комісіѣ дороговои въ справѣ орґанізаціѣ вôддѣлу технічного Выдѣлу краєвого и технічнои службы дорôгъ краєвыхъ. Пôсля внесеня комісіѣ, етатъ технічнои службы дороговои має складати ся: зъ директора зъ платнею 2.800 зр. и додаткомъ активальнымъ 480 зр.; зъ заступника директора зъ платнею 2000 зр. и додаткомъ активальнымъ 360 зр. та додаткомъ особистымъ 400 зр; зъ 4 старшихъ инжинірôвъ по 2000 зр. и додаткомъ активальнымъ 360 зр.; зъ 9 инжинірôвъ 1 кл. по 1500 зр. и 300 зр. взглядно 250 або 200 зр. додатку; зъ 7 инжинірôвъ II кл. по 1200 зр. и 240, 200 або 160 зр. додатку; зъ 2 инжинірôвъ-адъюнктôвъ I кл. по 1000 зр. и додаткомъ 180, 150 и 120 зр.; зъ 3 асистентôвъ технічныхъ по 800 зр. и додаткомъ 180, 150 и 120 зр.; зъ 3 елевôвъ I кл. зъ адъютумъ 700 зр.; зъ 3 елевôвъ II кл. по 600 зр.; зъ 3 елевôвъ III кл. по 500 зр.; зъ 6 кондукторôвъ I кл. по 800 зр. и додаткомъ 100 зр.; зъ 16 кондукторôвъ II кл. по 650 зр. и 75 зр. додатку; зъ 16 кондукторôвъ III кл. по 500 зр., наконець зъ вôдповѣдного числа дорожникôвъ зъ платнею по 15 зр.

Всѣ повысшй функціонеры технічнй, крôмъ елевôвъ и дорожникôвъ, мають бути сталыми урядниками краєвыми зъ правомъ до емеритуры. Лѣта на посадѣ елевôвъ мають вчисляти ся до емеритуры. Новый етатъ має вôйти въ житє зъ днемъ 1 сѣчня 1893 р., а дотеперѣшный выдатокъ збôльшить ся

13

ОСТАПЪ БОНДАРЧУКЪ

Повѣсть Іос. Игн. Крашевского.

(Дальше.)

Міся и Альфредъ радили ся поглядами, що почати.

— Иду его просити — вôдозвалась Михайлина.

— Якъ хочешь — воркнувъ гнѣвно отець и пôшовъ до ґанку, мовь бы утѣкавъ.

Дверѣ отворились, а за хвилю Міся привела зъ собою блѣдого якъ стѣна Остапа до сальону. Вже въ сѣнехъ зачала зъ нимъ веселу и осмѣлюючу єго розмову. Побачивши ґрафа, котрый стягнувъ бровы и захмаривъ ся нарочно, прихожій не знавъ, що почати. Альфредъ помôгъ и самъ за него подякувавъ кôлькома словами ґрафови, котрый такожь стоявъ мовчки и цѣкаво дививъ ся на чоловѣка, котрого приходъ бувъ для него тягаремъ. Очи всѣхъ звернулись на Бондарчука, всѣ дивувались єго гарнôй поставѣ, гарному лицю и тому выразови силы и поваги, що вôдзначали єго; лише незмѣрна блѣдôсть покрывала лице єго въ тôй хвили.

Ґрафъ вийшовъ на ґанокъ; зъ ґанку мôгъ чути розмову, але свѣдкомъ єѣ не хотѣвъ бути. Вôльнй вôдъ притомности єго, Міся и Альфредъ почали живу розмову, стараючись втягнути до неи и Бондарчука, въ котрого вôдвага вже на порозѣ щезла. Але Остапъ спершу мовчавъ, бо почутє свого положеня, свого пôдданьства и якійсь бôль у серци вôдôймали ему мову. Надармо ґрафъ наслухувавъ, щобы почути яке слово зъ устъ єго. Вкôнци Альфредъ спытавъ такъ впростъ єго, що не мôгъ выкрутитись вôдъ вôдповѣди. Розмова велась по французски, Остапъ тоюжь мовою чисто и гарно зачавъ говорити.

За дверми ґанку ґрафъ незвычайно здивувавъ ся и колибъ Остапъ бувъ промовивъ по китайски, по грецки, якоюсь найдивнѣйшою мовою, то ґрафъ не бувъ бы такъ здивувавъ ся.

Хлопъ говорить по французски. То нечуване — незвычайне!

— По французски говорить — думавъ собѣ ґрафъ — и добре говорить! Ото! Теперь я розумѣю — и ґрафъ усмѣхнувъ ся гôрко, сумно и гнѣвно.

Лагôдный, милый голосъ сироты вразивъ Місю, той голосъ, въ початку ляклинвый и тремтячій, ставъ ся солодшимъ, якъ звычайно; тому глянула на него милосердно и подумала собѣ: Бѣдный чоловѣкъ! бѣдный чоловѣкъ!

Альфредъ годивъ ся зъ єѣ думкою.

Подавали чай. Ґрафъ не вертавъ зъ ґанку; розгнѣваный мовь дитина, самъ не знавъ уже, якъ собѣ порадити. Вôйти, то значилобъ: узнати себе побѣдженымъ. не входити — диво; и такъ и сякъ зле. Станувъ въ порозѣ, але самъ ще не знавъ, що почати. Вôнъ роздумувавъ, якъ поступити собѣ зъ Остапомъ. Выглядъ єго, а передовсѣмъ ся мила французска мова змѣнили дуже давнй думки ґрафа; и се, що Альфредъ звавъ Остапа приятелемъ, не малый вплывъ мало на ґрафа. Що почати? що почати?

— Та нехай бы де загиривъ ся, не хочу єго, — сказавъ гнѣвно.

То зновъ говоривъ:

— Алежь вôнъ менѣ мôгъ бы придати ся. Побачимо. Та що теперь? Анужь вôнъ схоче коло мене осѣсти. Нѣ, се не може бути— нѣ, може бути! Говорить по французски — отже все може бути! А щобъ єго чортъ взявъ! Ото клопôтъ!

Тымчасомъ розмова ишла дальше, поразъ свобôднѣйше. Говорили о баляхъ, котрй амбасадоръ австрійскій устроювавъ въ Берлинѣ. Остапъ помагавъ Альфредови въ описахъ сальонôвъ. Ґрафъ закусувавъ уста.

— Такъ вôнъ бувъ тамъ! Тй люде не шанують себе! На земли нема вже нѣчого святого; передовсѣмъ нѣвечать *насъ*, а на чôмъ се скôнчить ся? — Пекольна справа: вôнъ тутъ!

о 8000 зр. — Пос. Недѣльскій вносивъ, щобы для кондукторôвъ дороговыхъ утворено школу и щобы Выдѣлъ краєвый предложивъ въ сѣй справѣ свое внесене на слѣдуючôй сесіи. Внесеня комісіѣ и резолюцію пос. Недѣльского принято.

Справоздане комісіѣ промысловои що до дѣяльности Выдѣлу краєвого на поли доповняючихъ шкôлъ промысловыхъ и дотычнôй резолюціи ухвалено безъ дискусіѣ.

Комісія господарства краєвого (референтъ кн. Адамъ Сапѣга) здавала справу що до пôднесеня годôвлѣ худобы. Комісія предкладала проектъ закона о ліценціонованю бугаѣвъ и о удержуваню громадскихъ бугаѣвъ. Крôмъ того предкладала комісія цѣлый рядъ порученъ для Выдѣлу, мѣжъ иншимъ, щобы уложивъ приписы до того закона, пôдручники зъ поученемъ о годôвли бугаѣвъ, выстаравъ ся о субвенцію вôдъ правительства по 30.000 зр. рôчно черезъ 20 лѣтъ. Крôмъ того основуєсь сталый фондъ для годôвлѣ у высотѣ 50.000 зр. на даване позычокъ громадамъ, що хотятъ тримати у себе громадскихъ бугаѣвъ; на сей фондъ вкладаєсь черезъ чотири роки по 12.500 зр. рôчно. Въ буджетъ вставляєсь черезъ 10 лѣтъ по 20.000 зр. рôчно на субвенціоноване обôръ зародовыхъ, на купно бугаѣвъ расовыхъ, преміи и т. д.

При ґенеральнôй дебатѣ промавляли послы Бобчиньскій, ґр. В. Козебродскій и Абрагамовичъ противъ внесеня. За внесенями промавляли послы: Гурикъ, Крамарчукъ и Струшкевичъ. Бесѣду пос. Гурика принято грôмкими оплесками а пос. кн. Сапѣга ґратулювавъ єму. — Комісаръ правительственный ґр. Лось заявивъ, що правительство обѣцяло пôдвысшити запомогу на годôвлю худобы, и поставивъ поправку до закона въ тôмъ дусѣ, що и на обшарахъ дворскихъ можутъ бути уживанû до розплоду лишь бугаѣ ліценціонованû. По ухваленю кôлькохъ параґрафôвъ закона, вôдложено дальшу дебату до вечера.

На вечернôмъ засѣданю вела ся дальша дебата надъ закономъ о пôднесеню годôвлѣ худобы и ухвалено, що фондъ позичковый на бугаѣ мае прийти до буджету ажь въ 1893 р. и мае ся выдати пôдручникъ о годôвли худобы.

Опосля наступила справа полѣпшеня долѣ учителѣвъ. Ухвалено внесеня комісіѣ: 1) Змѣняе ся постановы артикулôвъ: 4, 8, 11, 12, 13, 15 и 16 закона зъ дня 1 сѣчня 1889 о правныхъ вôдносинахъ учителѣвъ; 2) на покрыте выдаткôвъ вставляе ся до буджету фонду шкôльного на сей рôкъ 95.000 зр.; 3) взывае ся правительство, взглядно краєву Раду шкôльну замѣнити школы філіяльнû на етатовû; 4) взывае ся правительство, щобы у всѣхъ школахъ зъ 2 до 5 учителями установило одну посаду молодшого учителя, а въ школахъ о бôльше учителяхъ двѣ посады молодшихъ учителѣвъ.

Допись.

Зъ Тухольщины.

(Пп. Ґредль и Шмідтъ и ихъ лѣсничій п. Ом. Крупка.— Нужда середъ селянъ въ Либохорѣ).

Знаючи, що Вашу часопись читають по всѣхъ усюдахъ, про те радъ бы я, щобы имена Вп. пп. Гредля и Шмідта, властителѣвъ добръ Сколе-Демня, и имя Вп. п. Омеляна Крупки, лѣсничого въ нашôмъ ревірѣ, яко такихъ, котрû нашъ матеріяльно пôдупалый нарôдъ спомагаютъ добрыми дѣлами въ теперѣшнôй нуждѣ, рознеслись по цѣлôмъ краю, пôдохочуючи и другихъ до прихильности и помочи нашого бѣдного народу. Добра, до котрыхъ и Либохора належить, складаютъ ся переважно зъ лѣсôвъ; головна робота тутъ вырубуване по лѣсахъ дерева ялового и смерекового и вывожене єго зъ лѣсôвъ до найблизшои рѣки, котрою сплавляють єго ажь до тартаку на Демни.

Въ Либохорѣ вôдъ довшихъ часôвъ вырубують премного дерева. На кошты сеи роботы выдаютъ властителѣ звышь 10.000 зр. рôкъ рôчно. Звычайно, що року, спроваджувавъ скарбъ Италіянцѣвъ до вырубуваня. Тû робили черезъ лѣто, а на зиму забирали манатки та ѣхали зъ грôшми у насъ зароблеными домôвъ. Кождый зъ нихъ черезъ часъ роботы харчувавъ ся добре, одягавъ ся гарно, на кошты подорожи выложивъ якихъ 90 зр. тамъ и назадъ, та ще до дому жѣнцѣ вôдвѣзъ 300 або 400 зр. чистого гроша. А нашъ нарôдъ, могучи заробити тû самû грошѣ, бувъ слѣпый на се.

Такъ само практиковало ся зъ вывозомъ дерева до рѣки. Вывожене дерева перебиравъ доставникъ арендарь. Правда, що нашû люде возили, но возили они не властителеви, але доставникови, котрый имъ и половицѣ не заплативъ, що они заробили, та ще й тоту половичку выплачувавъ горѣвкою.

Се тревало, доки булы лѣсничû, не спріяючû нашому народови, що гопили за зысками, та хто лучше заплативъ, того въ скарбѣ протеґували. Ажь теперь прийшовъ въ нашъ ревіръ Вп. Омелянъ Крупка, чоловѣкъ добрый и дуже щирій народолюбець. Вперѣдъ представивъ Вп. Дѣдичамъ оплаканый станъ нашихъ селянъ, вôдтакъ показавъ, якъ бы имъ можна помочи, и то совѣстно, а вкôнци й высказавъ, що для скарбу було бы хосеннѣйше, бо люде мѣсцевû, менше выдаючи, робили бы за дешевше. Прийшовши до села, скликавъ вôнъ громадянъ, высказавъ имъ сердечными словами нашъ теперѣшный станъ, дальше обяснивъ имъ, якъ бы робота скарбова могла имъ помогти и предкладавъ имъ, щобы брали ся до роботы. Мова єго всѣхъ переконала, всѣ дякували єму за вставлене ся до дѣдича. Пôйшли зъ нимъ на Демну и зробили контрактъ на тую роботу.

Чи не пôднесе ся село, коли въ нѣмъ позôстане рôкъ рôчно 10.000 зр.? Вп. Вайсбахъ, управитель добръ, дуже много причинивъ ся, щобы нашû селяне перебирали роботу.

У насъ межи селянами нужда превелика, бôльша якъ на долахъ. Въ осени менше люде зôбрали якъ посѣяли, бо градъ, якъ жадного року, повыбивавъ ще на пни овесъ. А овесъ єсть головнымъ нашимъ кормомъ. У насъ пшеницѣ анѣ жита нема, бо на камени не родить ся. Бараболѣ не зародили ще гôрше, якъ на долахъ, бо вôдъ диковъ и єго не можна було устеречи. Худобы тоже у насъ нема, бо хочь декотрый яку коровину й мае, то не свою, але жидôвску. Люде мруть дуже.

Ще до теперь жили люде яко тако; десь у когось було троха капусты и росолянки (головный харчь нашихъ людей) вôвса и бобу, а теперь все минуло ся. Якъ бы не робота въ скарбѣ, люде зъ голоду бы померли. Суть такû що уже по три дни нѣчого въ ротѣ не мали. Такихъ то людей вишукуе Вп. Крупка, дае имъ роботу (бо теперь якъ разъ сплавляють дерево). — Вже не одного вôнъ выратувавъ вôдъ голодовои смерти. Справедливо проте належить ся єму щобы имя єго яко великого добродѣя нашого, и щирого народолюбця було выписане въ „Народнôй Часописи". А й Вп. пп. Дѣдичамъ и Вп. Вайсбахови управителеви добръ складае цѣла громада щиру подяку. — *Я. Я.*

Зъ Городка.

(Посмертна згадка.)

Передъ кôлькома тыждями умеръ въ Городку Андрей Жемла, загально поважаный

Наразъ немиле положене ґрафа и всѣхъ особъ, що були въ сальонѣ, ще погôршило ся черезъ непередвиджевый, несподѣваный выпадокъ.

Передъ ґанкомъ затуркотѣвъ знову вôзъ; ґрафъ поблѣдъ, мовь стѣна и хопивъ ся за голову, стративъ притомность. Вôнъ пригадавъ собѣ, о чôмъ зовсѣмъ забувъ, що того дня обѣцявъ єго вôдвидѣти ґрафъ Б., котрого звычайно звали бриґадиромъ, бо колись вôнъ бувъ справдѣ бриґадиромъ у войску, котре покинувъ задля якогось не дуже чесного вчинку.

Що почати зъ Остапкомъ въ сальонѣ? Сподѣваный гôсть належавъ до немногихъ уже нинѣ, незвычайно гордыхъ панôвъ, що свое шляхоцке походжене ставили понадъ всѣ чесноты. Дѣдъ єго, бувши управителемъ, обкрадавъ князѣвъ; отецъ кравъ бувши ґенеральнымъ комісаремъ; сынъ подруживъ ся зъ панною зô славного роду, и въ мѣру того, якъ зъ низького роду выйшовъ, цѣнивъ себе дуже высоко. Бувъ то пôдпанокъ, невмѣру гордый и пустый, якъ звычайно пôдпанки бувають. Не знаю, длячого нѣхто зъ него не смѣявъ ся, а всѣ єго лякали ся; хиба тому, що при тôй гордости бувъ злосливый и языкъ мавъ, якъ змия.

На саму думку, що ґрафъ-бриґадиръ може застати въ сальонѣ Остапка, господарь хопивъ ся за волосе, збѣгъ зъ порога и вже мавъ вымовити: забирай ся! — коли наразъ противнû дверѣ отворились широко, а въ нихъ показавъ ся бриґадиръ, румяный на лици, зъ низькимъ чоломъ, блискучими очима, самъ усмѣхненый весело. За нимъ ишовъ довговолосый и зъ испаньскою борôдкою сынъ, що недавно приѣхавъ зъ Парижа.

Не було вже часу. Ґрафъ закашлявъ ся и проклинаючи въ душѣ свою непритомнôсть, выйшовъ на зустрѣчь гостямъ. Однакъ переходячи попри Альфреда шепнувъ єму: — Представъ єго, яко приятеля, чужинця Француза, чорта — що хочь. — Не мôгъ уже докôнчити, бо бриґадиръ уже вôйшовъ, однымъ поглядомъ почисливъ особы въ сальонѣ, пригадавъ собѣ декотрыхъ, иншихъ додумавъ ся и почавъ витатись.

Остапъ почервонѣвъ, хопивъ за капелюхъ и хотѣвъ утѣкати.

— Останъ, — сказавъ Альфредъ — ты Французъ, мôй приятель, чужинецъ.

— Я неправды не скажу.

— Ґрафъ такъ каже, розгнѣваєшь єго на смерть. Якъ выйдешь зъ сальону, то всѣ звернуть на се увагу и стануть пôдозрѣвати.

— Альфреде, прошу тебе дуже, пусти мене!

— Я тобѣ кажу: останъ!

Остапъ боровъ ся самъ зъ собою, оставъ, склонивъ голову, усунувъ ся на бôкъ, мовь бы хотѣвъ, щобы єго якъ найменше видѣли, и дививъ ся въ городъ.

По незмѣрно сердечнôмъ привитаню Альфреда, бриґадиръ цѣкавый, якъ всѣ пôдпанки, шепнувъ єму до уха:

— Що се за молодець?

— Докторъ, Французъ, мôй приятель.

— А!

Тымчасомъ сынъ бриґадира правивъ прекраснû компліменты Місі, а она змѣшана удавала, що слухае ихъ.

— Що се за панъ? — спытавъ по хвили.

— То Альфредъ, мôй братъ, а той другій...

Вже мала выкритись правда, коли Альфредъ, зачувши питане, докинувъ скоро: Чужинець, докторъ, зъ котрымъ я приѣхавъ.

Міся не знала нѣчого про волю батька и тому вдивилась на Альфреда великими очима.

— Се дуже добре выхованый чоловѣкъ — додавъ спокôйно Альфредъ. — Чи хочете зъ нимъ познакомитись?

— Чомужь бы нѣ?

(Дальше буде).

нашъ громадянинъ и добрый Русинъ-патріотъ. Належавъ вôнъ до найбогатшихъ мѣщанъ Городецкихъ, бо лишивъ маетку надъ 12.000 зр. Значну часть сего майна, бо по кôлька тысячь, призначивъ покôйникъ на мѣсецеву церковь, на фондаціи литургійнѣ и стіпендійнѣ та на иншѣ добрѣ цѣли. Но остаточне зреалізоване тыхъ записôвъ наступить ажь по смерти вдовы по пок. Андрею, котра мае забезпечене дожизвôте. Но якъ покôйникъ бувъ щасливый зъ погляду свого матеріяльного быту, такъ знову безталаннымъ бувъ въ своѣмъ родиннôмъ пожитю. Однѣсенькій бо сынъ, взятый до войска, вôдобравъ собѣ зъ незвѣстнои причины житє, а жѣнка вôдъ кôлькохъ лѣтъ спаралѣжована. Земля ему перомъ и вѣчная память! *Авт.*

Переглядъ політичный.

Справа ческои угоды закôнчилась вчера остаточно въ комісіи угодовôй. Внесенє ґр. Букэа на вôдроченє угоды принято голосами Старочехôвъ и властителѣвъ большихъ посѣлостей противъ голосôвъ Нѣмцѣвъ. Пленеръ зголосивъ вотумъ меншости. Молодочехи ставили внесенє, щобы надъ сею справою перейти до порядку дневного, а коли ихъ внесенє упало, зголосили они вотумъ меншости и выйшли зъ салѣ.

Въ Сербіи мае настати сими днями новый кабінетъ. Пашичь обôйме президентуру и міністерство справъ заграничныхъ; дръ Пачу — фінансы; Милосавлевичь — справы внутрѣшнѣ а вôйну по всѣй имовѣрности Велимировичь. Новый кабінетъ мае бути чисто партійный.

Новинки.

Львôвъ дня 21 марта (2 цвѣтня).

— **Именованя въ краевôмъ Выдѣлѣ.** По мысли ухвалы Сойму о реорґанізаціи етату концептового, именованѣ віцесекретарями краевого Выдѣлу дотеперѣшнѣ концепісты пп. Іосифъ Абґаровичь, др. Витовтъ Левицкій, Кароль Кухарскій, Володиславъ Сломковскій, Володиславъ Зеньчакъ и Омелянъ Обертыньскій.

— **Конкурсы.** Теребовельска ц. к. окр. Рада шкôльна ровписала конкурсъ на слѣдуючѣ учительскѣ посады: 1) при школахъ етатовыхъ зъ платнею 300 зр. и вôльнымъ мешканємъ: въ Довгôмъ, Рôздвянахъ и Скоморошу; 2) при школахъ двоклясовыхъ: въ Будзановѣ и Яновѣ въ платнею 270 зр. и 10прцт. на мешканє а въ Кобыловолокахъ и Лешневѣ зъ платнею по 240 зр. и вôльнымъ мешканємъ; 3) при школахъ філіяльныхъ зъ платнею 250 зр. и вôльнимъ мешканємъ въ: Борычôвцѣ, Брыкули новôй, Гумнискахъ, Маловѣ, Налужу, Слобôдцѣ струсôвскôй, Залавю и Зубовѣ. Въ Будзановѣ, Яновѣ, Лешневѣ Борычôвцѣ выкладовый языкъ польскій, при иншихъ рускій або утраквістичный (польско-рускій). Подання вносити треба найдальше до 10 мая с. р.

— **Надана стіпендія.** Ц. к. Намѣстництво надало опорожнену стіпендію зъ фондаціѣ им. Якова Кульчицкого въ рôчнôй квотѣ 180 зр. Омелянови Кульчицкому, своякови фондатора, ученикови II. кл. ґімназіяльнои въ Ярославѣ почавши вôдъ 1891/92 року.

— **Для приватистокъ,** котрѣ намѣряють складати испытъ зрѣлости въ ц. к. учительской семінаріи женьской, назначила дирекція тои семінаріѣ речинецъ на подання до 15 мая с. р. Подання вносити належить до дирекціѣ Львôвъ ул. Скарбкôвска ч. 39 и долучити: 1) метрику уродженя на доказъ укôнченого 19 року житя; 2) свѣдоцтво здоровля, выставлене урядовымъ лѣкаремъ; 3) свѣдоцтво моральности и 4) короткій описъ вôдбутыхъ наукъ зъ выказомъ дѣлъ, перестудіованыхъ до испыту.

— **Пробы зъ електричнымъ свѣтломъ.** Въ Краковѣ роблять вôдъ кôлькохъ днѣвъ войсковѣ пробы на пôдгôрскôмъ теренѣ войсковôмъ зъ електричнымъ свѣтломъ, абы обзнакомити залогу зъ ужитємъ того свѣтла и пересвѣдчити ся о его силѣ. Пробамъ тымъ приглядае ся що вечера множество осôбъ.

— **Невинно засудженый.** Передъ кôлькома днями выпущено въ Градци на волю якогось Гольцбавера котрого въ 1885 р. засуджено на 20 лѣтъ вязницѣ за убійство. Просидѣвъ отже вôнъ у вязници 7 лѣтъ, ажь теперъ показало ся, що сидѣвъ невинно.

— **Електричный трамвай у Львовѣ.** Рада мѣста Львова выслала була за границю делеґатôвъ, абы розслѣдили систему електричныхъ трамваѣвъ. Делеґаты тѣ: директоръ мѣского уряду будôвничого, Гохберґеръ, и професоръ політехніки Дзѣслєвскій оглянувши Вѣдень, Парижь, Гамбурґъ и Берлинъ, зложили сими днями обємисте справозданє зъ своеѣ подорожи. Найпрактичнѣйшою мае бути система Тонсона Ґустона и Спреджъ. Динамічна машина, умѣщена въ центральнôй стації, розводить електричный токъ по улицяхъ за помочію грубого мѣдяного дрота прикрѣпленого на высотѣ 6 метрôвъ понадъ шинами. Електричный токъ переходить до воза черезъ сталевый триметровый дротъ. На перонахъ возôвъ суть регуляторы котрѣ можуть дуже легко и на короткôмъ просторѣ задержувати возъ безъ уживаня гальмъ. Електричный трамвай дуже вôдповѣдный ще и длятого, що нерôвности терену не ставляють ему перепонъ. Такъ на пр. въ Кіевѣ перемѣнили 2-кільометрову часть кôнного трамваю на електричный, бо высока гора була дуже прикра для коней. Выдатки на будову електричного трамваю суть вправдѣ бôльшѣ, але за те не коштують тôлько будынки а удержанє въ руху трамваю коштує о 5прц. менше. Пôсля проєкту згаданыхъ делеґатôвъ мавъ бы трамвай електричный переходити: вôдъ Лычакôвского кладовища, улицею св. Петра, Лычакôвскою, Чарнецкого, попри Намѣстництво, улицею Собѣского, Коперника, Сапѣги и Городецкою до дворця зелѣзницѣ Кароля Людвика. Пожаданый бувъ бы такожь трамвай улицями Баторого и Зибликевича до Софіѣвки. Возы ходили бы що 5 мінутъ а ѣзда вôдъ кладовища Лычакôвского на дворець тревала бы 24 мінуты. Найдогôднѣйшѣ мѣсця пôдъ стацію центральну були бы ґрунты мѣскѣ при улицяхъ Вулецкôй и Пелчиньскôй, бо богатѣ въ воду.

— **Наслѣдки криміналістичнои лектуры.** У Вѣдни ставъ ся оногды страшный выпадокъ. Два хлопцѣ, братя Торандъ, начитавши ся о злочинахъ Шнайдера, описуваныхъ въ часописяхъ, а вôдтакъ о его страченю, забавили ся въ судъ а опôсля въ выконанє засуду. Оденъ братъ удававъ Шнайдера, а другій ката. И справдѣ старшій братъ повѣсивъ свого молодшого 11-лѣтного брата, котрый не могучи выратувати ся, задушивъ ся на шнурку.

— **Зависть зъ любови.** Якъ недавно въ Петербурзѣ жѣнка зъ великои любови убила чоловѣка, боячись щобы вôнъ по еѣ смерти не доставъ ся другôй, такъ подôбно стало ся недавно тому въ Букарештѣ. Емерикъ Баршиньскій, Полякъ урядникъ вôдъ зелѣзницѣ, хорый вôдъ довшого часу на грудну недугу любивъ пристрастно свою жѣнку. Видячи, що нема ему выходу, та що дни его почислевѣ, застрѣливъ еѣ оногды въ ночи сплячу выстрѣломъ въ голову а вôдтакъ покôнчивъ и зъ собою. Причиною того страшного убійства було то, що вôнъ не мôгъ освоити ся зъ гадкою, абы она по его смерти вôддала ся за кого другого.

— **Намѣрене самоубійство.** Въ головнôмъ шпитали у Львовѣ хотѣвъ вôдобрати собѣ житє черезъ повѣшенє недужій Исидоръ Федишинъ, однакъ другій недужій надôйшовъ на те и выратувавъ самоубійника. Причиною того кроку мало бути то, що задля недуги не мôгъ бути Федишинъ выпущеный изъ шпиталю.

— **Самоубійство.** Въ Мельцу застрѣливъ ся передъ кôлькома днями зъ револьверу Иванъ Хрістъ, податковый практикантъ. Самоубійникъ числивъ 26 лѣтъ и тѣшивъ ся симпатією своихъ знакомыхъ.

— **Тверда голова.** Вѣденьскій музикъ, Іосифъ Пранцль, стрѣливъ до себе тричи въ голову. Три кулѣ застрягли въ его головѣ и мимо того мавъ ще тôлько силы, що самъ пôшовъ до найблизшого комісаріяту поліціѣ. Пранцль жие и есть навѣть мала надѣя, що можна буде его выратувати вôдъ смерти.

— **Спаленый въ склѣ.** Въ склянôй гутѣ пôдъ Шнаппахъ направляли ушкоджену ванну и стоплене скло, яке въ нѣй було, спущено до уладженого на подвôрю басену, въ котрôмъ була вода, абы скло дуже не ствердло. Стоплене скло, зôткнувши ся зъ водою въ басенѣ зробило, що вода почала кипѣти, выдаючи густый облакъ пары. Саме въ тôмъ часѣ переходивъ попри басень 17-лѣтный робôтникъ Моръ, котрый спотыкнувъ ся и упавъ въ кипятокъ скла въ басенѣ. А що густа поморока стояла ажь до вечера, то ажь тогди постерѣгъ сторожь Мора, а властиво его звуглене тѣло въ стоячôй поставѣ. Коли скло зовсѣмъ згусло и остудилось вырубали нещасливого изъ склянои масы.

— **Выграный льосъ — не дверехъ.** Оденъ купецъ въ Пфальцбурзѣ (въ Альзаціи) купивъ разъ бувъ льосъ штрасбурскои льотеріѣ. Щобы льосъ де не затративъ ся, прилѣпивъ его мôцно до комнатныхъ дверей. Пôдчасъ тягненя якъ разъ вышовъ той льосъ и купець вигравъ сальонове уладженє комнаты. Купець, хотячи побрати свою выграну, забирає ся до льосу, але льосъ такъ тривко приставъ до дверей, що й нѣ суди Боже абы его зняти. Що купець робить: вынимае высокѣ на оденъ метеръ и 30 сантіметрôвъ дверѣ, бере на плечѣ, несе на зелѣзницю и ѣде зъ ними до Штрасбурґа. Тамъ провѣрили льосъ и выплатили щасливцеви его выграну часть.

— **Кôлько дощъ коштувавъ Американцѣвъ,** спроваджуваный штучно, выказало урядове справозданє, представлене тамошному сенатови. Въ протягу 8 мѣсяцѣвъ на спроваджене штучного дощу експльозіями пороху та иншихъ матерій выбуховыхъ выдано 47.000 долярôвъ, а то 9000 вôдъ правительства а 38.000 вôдъ фермерôвъ, котрѣ тымъ вôдкрытємъ интересують ся зô взгляду на власнѣ користи. Лишь кôлько хôсна принѣсъ той штучный дощъ, якось нѣхто не вмѣє выказати.

✝ Посмертнѣ вѣсти.

Неониля зъ Рыбчаковъ Билиньска, жѣнка о. Витольда Билиньского, сотрудника въ Коцюбинчикахъ, померла оногды въ 20-ôмъ роцѣ житя по короткôй а тяжкôй недузѣ. Вѣчна ѣй память!

ТЕЛЕГРАМЫ.

Парижь 2 цвѣтня. Равашоль выпирае ся рѣшучо, будьто бы вôнъ пôдложивъ бомбу при улици Кліші. Двомъ товаришамъ, котрѣ ему до очей говорили, що вôнъ лагодивъ бомбы, сказавъ, що то не правда.

Петербургъ 2 цвѣтня. Станъ здоровля Ґірса значно поправивъ ся.

Бѣлградъ 2 цвѣтня. Вчера вôдбула ся у Пашича конференція радикалôвъ, на котрôй розбирала ся справа именованя міністра. Реґентія хоче мати Богичевича, а радикалы полковника Велимировича.

Константинополь 2 цвѣтня. Ахмедъ Еюбъ-паша выѣхавъ вчера зъ ферманомъ для кедива до Александріѣ.

Господарство, промыслъ и торговля.

На торгъ вѣденьскій пригнано дня 29 марта воловъ: 3249 штукъ тученыхъ и 336 штукъ худыхъ, мѣжь тыми зъ Галичины 338 штукъ тученыхъ, 13 штукъ худыхъ и 22 штукъ зъ Буковины. За галицкѣ плачено за найлѣпшѣ 58 зр. — кр. до 59 зр. — кр. найвысше 63 зр. — кр. до — зр.; за середнѣ 53 зр. — кр. до 57 зр. — рк. За коровы плачено 22 зр. — кр. до 34 зр. — кр.; за стаднику 25 зр. — кр. до 36 зр. — кр. за 100 кільо живои ваги. Худый товаръ плачено и 38 зр. до 109 зр. за штуку.

Дня 31 марта доставлено на вѣденьскій торгъ 3226 штукъ телятъ; 1336 патрошеныхъ безрогъ а 2147 штукъ живыхъ и 382 штукъ патрошенѣ овецъ та 3906 ягнятъ. За патрошенѣ телята плачено: за найлѣпшѣ 54 до 60 кр., за середнѣ 48 до 52 кр.; за плôхшѣ 36 до 46 кр. За патрошенѣ безроги плачено 44 до 48 кр., за патрошенѣ вôвцѣ 26 до 40 кр., за живѣ вôвцѣ — до — кр. за кільо, а за пару ягнятъ 3 до 12 зр.

Цѣна збôжа и другихъ продуктôвъ

2 цвѣтня	Львôвъ	Тернопôль	Пôдволочиска	Ярославъ
Пшениця	10·65 11·25	10 50 11·05	10·30 11·—	10 75 11·50
Жито	9 35—9·70	9 15 9 50	9·— 9 60	9 35 9 85
Ячмѣнь	6 40—7 75	6·——7 25	6·——7 05	6 50—8·--
Овесъ	7 30—7 75	6 50—7 15	6 25—7·—	7·25—7·85
Горохъ	6 50 12·—	6 ——7·—	6·— 11·—	6 70 12·—
Вика	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Рѣпакъ	11.—12 50	11·—12 50	10·90 12 40	11·50 12·75
Хмель	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Конюшина чер	52 —75 ·—	50 —74 --	46·—72·—	—·——·—
Конюшина бѣла	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Оковита	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—

Все за 100 кільо безъ мѣшка. Оковита готова за 10 000 літр на мѣсци въ Львовѣ вôдъ —·— до — — зр Хмѣль вôдъ — — до — — за 56 кільо.

Одвѣчальный редакторъ: Адамъ Креховецкій.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского пôдъ зарядомъ В. И. Вебера